

Svetniki - ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje *Jos. Volc.*)

LV.

Y začetku 17. stoletja je živel v kapucinskem samostanu v Friburgu pobožni pater Krizostom Šenk, ki je bil magister ali voditelj novicev. Nekoč se je sprehajal s svojimi novici po bližnjem gozdu, kjer so jako živahno in veselo prepevali ljubi ptički, kakor bi se hoteli skušati mej seboj. Častitljivi pater reče svojim mladim spremljevalcem: „Za tistega, ki bo prvi ujel kakega ptička, naj drugi obmolijo jeden rožni venec!“ Hitro in navdušeno so začeli loviti novici; toda ptički so bili še hitrejši, in po velikem trudu in naporu so se povrnili — s praznimi rokami. Kar nenadno prileti silno lep ptiček in se vsede na ramo bogoljubnemu patru. „Glejte, ljubi otroci“, pravi ves oveseljen, „jaz sem tisti srečni, za katerega boste molili rožni venec, ker sem prvi in jedini dobil ptička“. Ptiček je še ostal pri njem tako dolgo, dokler ga ni blagoslovil in izpustil. — Ob drugi priložnosti je šel pater Krizostom s tovarišem po polju. Ker je bilo zelo vroče in soparno, sta šla v bližnji gozd, da bi se nekoliko odpočila v senci pod drevjem. Kar zašumi mej vejami in prikaže se jima veverica, ki je veselo semtertja skakljala. Pater Krizostom jo nagovori: „Pridi k nama, sestra moja!“ In takoj skoči živalica na tla ter se približa kapucinu, se mu prijazno dobrika, mu skoči sedaj na ramo, sedaj v naročje in smukne slednjič za rokav, da popusti gozd in se preseli z Božjim služabnikom v kapucinski samostan.

Ko se je nekoč isti pater vračal domov, je šel mimo črede ovac. Hipoma popusti belo nežno jagnjiče čredo in gre veselo za Krizostomom. Naj se je pastir še tako trudil, da bi pobeglo ovčico zopet nazaj privedel, vse je bilo zaman; nič več se ni ločila od patra, marveč je šla poleg njega prav do samostana, in nek samostanski dobrotnik, ki je bil ves osupnjen zaradi tega, je jagnje kupil in daroval pobožnemu patru. — Pozneje se mu je pripetilo zopet nekaj sličnega. Videl je ovčico, ki se je pasla na vrtu pri cesti. Ko se ji približa, se ustavi in jo prijazno nagovori: „Pridi, sestra, le-sem k meni!“ Takoj hiti nedolžna živalica proti patru; ker je bil pa plot vmes, je tekala ob plotu gor in dol ter iskala, da bi mogla kje ven priti. Pater ji zakliče: „Tam-le, draga sestra, lahko prideš ven“; takoj teče ovčica na tisti kraj, se pridruži patru in njegovemu spremljevalcu, ki je s prisego potrdil to dogodbico, in gre z njima tako dolgo, da jo blagoslovi in odslovi z besedami: „Sedaj pa le pojdi zopet domov, jagnjiče moje!“ Živalica ga še jedenkrat prav zaupno pogleda ter steče nazaj na vrt.

